

Slutning som Motiv for deres Ønsker ikke mindre end 8 Grunde, hver paa en Linie, som jeg skal anføre her. Der nævnes: 1) at Skovlunde By ligger umiddelbart ved Banen, men har en Vej længde til Stationen af ca. $\frac{1}{2}$ Mil — det er nu efter jydsk Forhold ikke meget, men Forholdene ere jo ganske vist noget anderledes herovre paa Sjælland —, 2) fremhæves det, at Skovlunde er den eneste større By langs Linien, der ikke har Togstandsning, 3) at Skovlunde er centralt beliggende for et stort og frugtbart Opland, 4) at Skovlunde har fortrinlige Vejforbindelser med de omliggende Byer, 5) at Skovlunde har særdeles gunstige Betingelser for Udvikling ved Hjælp af bedre Forbindelser med Hovedstaden, 6) at Skovlunde Bys Beboere have tegnet sig for et ret anseeligt Bidrag — foruden Afgivelse af fri Jord — til Planens Gennemførelse, 7) at Skovlunde Billetsalgssted uden Tvivl vil samle en Trafik, der i Størrelse vil staa ved Siden af adskillige Stationers, og endelig 8) at Statens Indtægt vil forøges ret klækkeligt uden tilsvarende Udgift. Det var da nu det allerbedste, hvis det bare slaar til, saa det er jo mageløst dejligt for Staten at gaa ind paa, at disse Folk faa, hvad de andrage om. Vi kunne jo ikke dømme om, hvorvidt det virkelig er saa fuldstændig rigtigt, men det maa vi jo antage, at det er, og vi have derfor tilladt os at anbefale den højtærede Minister at modtage dette Andragende og at anbefale det høje Ting at stemme for en Henviisning. Det er, hvad jeg har at sige for mit Vedkommende til de tre Andragender, som Udvalget er enig om at henvise til den højtærede Minister med den Motivering, som jeg har tilladt mig paa Udvalgets Vegne at give. Der er desuden en Ændring, som er stillet af to ærede Medlemmer, men den skal jeg ikke indlade mig paa, inden jeg har hørt de ærede Ændringsforslagsstillere, og saa kan den højtærede Minister jo ogsaa udtale sig derom for sit Vedkommende. Vi have ikke forhandlet denne Sag med den højtærede Minister, det indrømmer jeg, fordi vi i den foreløbige Betænkning ikke have taget denne Sag op til Konference med den højtærede Minister, men den højtærede Minister er jo gammel Rigsdagsmand, saa han kender lidt til dette Andragende fra gammel Tid. Jeg haaber saa, han vil hjælpe med til at forsvare Finansudvalgets Stilling i denne Sag, ellers vil jeg blive nødt til for mit Vedkommende at give et Tilsvar. Men jeg skal, som sagt, overlade til de ærede Æn-

dringsforslagsstillere at motivere denne Ændring.

M. Madsen: Det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) og jeg have stillet et Ændringsforslag vedrørende en Sag, der er omtalt under Betænkningens Nr. 32. Vi foreslaa det der omtalte Andragende henvist til Ministeren for offentlige Arbejder, og jeg skal ganske kort gøre opmærksom paa, hvad der har foranlediget os dertil. Jeg forudskikker den Bemærkning, at det ikke forundrer mig, at Finansudvalget ingen Indstilling har gjort, for saaledes som denne Sag har været drevet og har udviklet sig, forekommer det mig ikke, at Finansudvalget kunde handle anderledes, end det har gjort. Naar jeg nu har indbragt Andragendet i Aar igen, har det været af den Grund, at jeg ønskede at faa nogle Oplysninger frem, som jeg tror ere til Stede. Jeg skal ikke komme dybt ind paa Sagen, ældre, jeg kunde gerne sige gamle Medlemmer af denne Sal ville jo kende den, da den har været bragt frem saa grumme mange Gange, ogsaa den Gang vedkommende, Overretssagfører Steenstrup, havde Sæde i dette Ting, maaske under andre Former, men i hvert Fald har den været bragt frem. Det drejer sig jo om, at denne Mand led store Tab ved Stormfloden 1872, og Centralkomiteen, der skulde hjælpe de skadelidte ved denne Lejlighed, skulde da have forurettet ham i saa betydelig Grad, at han forment ad denne Vej at skulle have Erstatning. Hvorledes jeg har faaet denne Sag frem, skal jeg ikke omtale her, det kommer mindre Sagen ved. Hovedsagen er, at jeg paatog mig i 1898 ved et tilfældigt Sammenstød at prøve at føre Sagen frem en Gang endnu for om muligt at faa en Undersøgelse. Jeg forbeholdt mig dog at undersøge Materialet og prøve at faa en personlig Mening om Sagen. Jeg fik da tilsendt et uhyre Materiale, som jeg ogsaa virkelig gjorde mig alle mulige Anstrengelser for at komme igennem, uden at jeg tør sige, at det lykkedes mig at komme til fuldstændig Klarhed over det, men en Ting fik jeg dog en bestemt Opfattelse af, at man alligevel her staaer over for en forurettet Mand. Noget andet bliver det derimod, naar man skulde finde Svaret paa, hvem der egentlig har forurettet ham. Saa bliver det jo Centralkomiteen — men dens Medlemmer ere, tror jeg, paa en enkelt Undtagelse nær, alle døde — i alle Tilfælde er det ikke ganske klart, i hvilket Forhold Centralkomiteen har